

Alexis Schaitkin

Saint X

Vertaald uit het Engels door Erik de Vries

SIGNATUUR

2020

Als je komt aanvliegen en dan onder de wolken door duikt, zie je de archipel ineens liggen; een momentopname van een kleurrijk vergezicht dat zich net zo plotseling aandient als een ijsklontje dat in warm water bliksemsnel smelt: de azuurblauwe zee, de smaragdgroene eilanden, afgebiesd met hagelwit zand; op een dag als vandaag vaart er misschien een rode tanker aan de rand van je blikveld.

Als je verder afdaalt, geeft het eiland zijn contouren prijs, zijn valleien en vlaktes en de conische vulkaantoppen, waarvan sommige nog actief zijn. Op Saba vind je Mount Scenery, je hebt Mount Liamuiga op Saint Kitts, Mount Pelée op Martinique, de Quill op Saint Eustatius, La Soufrière op Saint Lucia en ook een op Saint Vincent, La Grande Soufrière op Basse-Terre in Guadeloupe, Soufrière Hills op Montserrat, en Grande Soufrière op het nietige Dominica, dat niet minder dan negen vulkanen huisvest. Ze staan in een onheilspellende formatie gerangschikt: het alledaagse leven, schouder aan schouder met de immer aanwezige dreiging van natuurgeweld. (Op sommige eilanden dwarrelen op gezette dagen fijne, bleke asvlokken naar beneden, die op de met gras begroeide weiden en de boomkruinen blijven liggen.)

Grofweg in het hart van de archipel ligt een eiland dat ongeveer veertig kilometer lang is en twaalf kilometer breed. Het is plat, kaal, stoffig, bedekt met een dunne, droge aardkorst; het landschap wordt gedomineerd door ondiepe, zilte poelen en inheemse vegetatie die voornamelijk uit tropische struiken

bestaat: stranddruif, cactussen, wilde *plumeria's*. (Ook hier staat een vulkaan, Devil Hill, die echter dermate klein is en zijn magma zo zelden naar de oppervlakte stuwt, dat hij feitelijk geen bedreiging vormt en ook als bezienswaardigheid niets voorstelt.) Op het achttienduizend inwoners tellende eiland strijken jaarlijks ongeveer negentigduizend toeristen neer. Van bovenaf lijkt het eiland op een vuist waarvan een uitgestrekte vinger naar het westen wijst.

De noordzijde van het eiland grenst aan de Atlantische Oceaan. De kust is hier smal en rotsachtig, het peil van het soms woelige water wisselt per seizoen. Vrijwel alle mensen wonen aan deze kant, de meesten in de kleine hoofdstad, de Basin, waar uit betonblokken opgetrokken scholen, supermarkten en kerken tussen de pastelkleurige koloniale huizen zijn neergezet: het bloemblaadjesroze, in Georgian-stijl gebouwde landhuis van de gouverneur-generaal; het mintgroene gebouw van de nationale bank; de celestkleurige Koninklijke Gevangenis. (Een gevangenis pal naast de bank: een bij de plaatselijke bevolking geliefd ingrediënt van menige mop.) De stranden aan deze kant van de kust zijn vernoemd naar hun tekortkomingen: Salty Cove. Rocky Shoal. Manchineel Bay. Little Beach.

Aan de zuidzijde van het eiland spoelen de golven van de Caribische Zee aan op zand dat zo fijn is als poeder. De kust wordt hier gedomineerd door resorts. De Oasis, Salvation Point, de Grand Caribbee, en het kroonjuweel van het eiland, Indigo Bay, alle versierd met bougainvilles, hibiscus, en flamboyante, schitterende kunstbloemen die het eiland een weelderig, vruchtbaar aanzien moeten verschaffen.

Het eiland wordt omringd door diverse onbewoonde eilandjes, waarvan Carnival Cay, Tamarind Island en Fitzjohn (beroemd, in elk geval bij de plaatselijke bevolking, als broedplaats van de Fitzjohn-hagedis) de meest in het oog springende zijn. De eilandjes zijn populaire dagtochtbestemmingen:

snorkelen, romantische picknicks, rondleidingen door de kalksteengrotten. Ironisch genoeg ligt het eilandje met de naam Faraway Cay het dichtst bij het hoofdeiland, ter hoogte van Indigo Bay nog geen vijfhonderd meter uit de kust. Te oordelen naar het parelmoerkleurige strand, de ongerepte natuur en de heldere waterval in het midden, zou het een minstens zo populaire bestemming moeten zijn als de overige eilandjes, als het niet volledig in bezit zou zijn genomen door wilde geiten, die zich in leven houden met zeepostelein en vijgencactussen.

De bezoekers van het eiland hebben weinig oog voor zijn geografie. De meesten zullen de contouren ervan desgevraagd niet kunnen natekenen. Ze zullen het niet kunnen aanwijzen op een kaart, het niet kunnen onderscheiden van alle andere kleine eilandjes in de zee tussen Florida en Venezuela. Als ze per taxi van het vliegveld naar hun hotel rijden, of van hun hotel naar een Caribisch fusionrestaurant, of als ze tegen zonsondergang aan boord stappen van de catamaran Faustina voor een tochtje, of in Hibiscus Harbour van hun cruiseschip stappen, of per speedboot naar Britannia Bay worden gebracht voor een rondleiding langs de oude suikerplantage, hebben ze geen flauw benul of ze zich in noordelijke, zuidelijke, oostelijke of westelijke richting voortbewegen. Het eiland ligt heerlijk anoniem in het glasheldere water.

Eenmaal thuis zijn alle namen snel weer vergeten. Ze herinneren zich de naam van het strand waar hun resort aan lag niet meer, of de naam van het eiland waar ze altijd gingen snorkelen. (Het strand daar was bezaaid met zanddollars, alsof die totaal niet zeldzaam zijn.) Ze vergeten hoe het restaurant heette waar ze zo graag kwamen en weten enkel nog dat het vernoemd was naar een of andere exotische bloem. Ze vergeten zelfs de naam van het eiland waar ze vakantie hebben gevierd.

Als je op Indigo Bay inzoomt, geeft het resort zijn details prijs. De lange oprit met kaarsrechte palmbomen, de met marmer beklede lobby met het zwevende koepeldak, het onoverdekte paviljoen waar elke ochtend tot tien uur ontbeten kan worden, de spa, het limaboonvormige zwembad, de fitness- en zakencentra (beide worden aangeduid met een naambord waarop CENTRE staat; Amerikaanse gasten reageren altijd een beetje laconiek op deze Britsheid, die op een eiland dat zo ver van Engeland ligt nogal potsierlijk aandoet). De ligstoelen staan in een halve cirkel op het strand, parallel aan de contouren van de waterlijn; inheemse vrouwen installeren zich op een melkkrat onder een door de zon verschoten blauwe parasol en vlechten het haar van jonge meisjes in. Er hangt een klassiek tropische geur, plumeria, vermengd met de in de zonnebrandcrème verwerkte kokosnoot, en de milde ziltheid van de equatoriale zee.

Op het strand liggen gezinnen omringd door plastic schepjes, zwembandjes, onmogelijk kleine waterschoenen; stelletjes op huwelijksreis liggen in strandhuisjes dicht tegen elkaar aan; pensionado's verslinden in de schaduw dikke thrillers. Ze hebben geen flauw idee van de ophanden zijnde gebeurtenissen, hier en nu, op Saint X anno 1995.

We schrijven het einde van de ochtend. Kijk. Er loopt een meisje over het strand. Haar tred is loom, alsof het haar totaal niet interesseert hoe laat ze op haar bestemming aankomt. Ze wordt al langslowpend nagestaard: opzichtig door de jonge mannen, heimelijk door de heren op leeftijd, afgunstig door oudere vrouwen. (Ook zij zijn ooit achttien geweest.) Ze draagt een lang, wapperend gewaad over haar bikini, maar wel alsnog ietwat uitdagend, zoals het een tiener betaamt. Een gevlochten strandtas bungelt achteloos aan een van haar schouders. Ze draagt een zilveren kettinkje om haar enkel met een stervormig bedeltje eraan, en rubberen teenslippers aan lange kaarsrechte voeten. Haar roodbruine haar, donker en

steil als van een paard, wordt met een geel haarelastiek bijeengehouden in een zorgvuldig nonchalante knot. Dit is Alison, dus nooit Ali.

‘Goedemorgen, slaapkop,’ zegt haar vader als ze hun ligstoelen heeft bereikt.

‘Mogge,’ zegt ze gapend.

‘Je hebt het cruiseschip gemist dat hier vlak voor onze neus langs kwam varen. Je kon de opvarenden van een enorme waterglijbaan aan dek af zien glijden,’ zegt haar moeder.

(Hoewel de gasten van Indigo Bay de gewoonte hebben te klagen zodra deze reusachtige schepen hun uitzicht komen bederven, ontlenen ze tegelijkertijd een zeker genoegen aan dat soort momenten waarop ze hun eigen superioriteit bevestigd zien door andermans wansmaak: zij hebben er niet voor gekozen een vakantie vol platvloerse overdaad door te brengen op een schip met de uitstraling van een bedrijventerrein.)

‘Klinkt geweldig.’ Alison trekt een strandstoel onder de parasol vandaan en zet hem in de zon. Ze haalt een gele walkman uit haar strandtas. Ze gaat in de stoel liggen, zet de koptelefoon over haar oren en trekt de zonnebril over haar ogen.

‘Zullen we met z’n allen gaan zwemmen?’ vraagt haar vader.

Alison reageert niet. Ze doet niet alsof ze hem niet hoort omdat de muziek hem overstemt, denkt haar vader. Ze negeert hem gewoon.

‘Misschien moet iedereen eerst een beetje in de stemming komen,’ zegt haar moeder gemaakt opgewekt.

‘Hé, Clairey,’ zegt Alison. ‘Als ik ga schatgraven, neem ik een zeester voor je mee.’

Ze praat tegen het kleine meisje dat tussen de stoelen van haar vader en moeder in het zand zit, en met opperste concentratie het zand in kleine hoopjes veegt.

‘Als ik ga schatgraven, neem ik een zeester en een hond voor je mee,’ zegt het kleine meisje.

Haar verschijning is even opmerkelijk als die van haar zus

mooi is. Ze heeft bijna wit haar, en haar huid is ongewoon licht van tint. Grijszige ogen, bloedeloze lippen. Ze ziet er door deze mengeling van eigenschappen even schokkend als gewoontjes uit. Dit is Claire, zeven jaar oud. Clairey, zoals ze binnen het gezin wordt genoemd.

‘Als ik ga schatgraven, neem ik een zeester, een hond en een piccolo voor je mee.’

‘Een piccolo,’ fluistert Claire. Ze spert haar ogen verwachtingsvol open.

De vader wenkt een van de twee mannen die op het strand aan het werk zijn. Ze zijn allebei gebruind, en dragen een korte witte broek en een witte polo, voorzien van een borstzakje waarop met gouddraad het logo van het resort is geborduurd. De meeste gasten zullen hen in gedachten gemakshalve ‘de dikke’ en ‘de dunne’ noemen. De man die nu op het gezin afstapt is de dunne, Edwin.

Als hij hen is genaderd, gaat Alison rechtop zitten en fatsoeneert haar kapsel.

‘Jullie zijn al vroeg aan het genieten, zie ik,’ zegt hij.

‘Ja, heerlijk,’ zegt de moeder buitensporig enthousiast.

‘Jullie eerste keer op ons eiland?’

‘Ja,’ bevestigt de vader. ‘We zijn gisteravond geland.’

De winterse gezinsvakantie, in steeds een ander resort op een ander eiland, zal hen een week lang vrijwaren van hun ondergesneeuwde stoep die ze in de resterende donkere en koude maanden zullen moeten trotseren. Ze hebben ooit palmbomen gezien die zo krom waren gegroeid dat de kruienen het zand raakten. Ze hebben water zo helder als gletsjers gezien, en op boterzacht zand gelopen. Ze hebben aan het einde van de dag de zon zien veranderen in een enorme oranje dooier die in zee uit elkaar viel. Ze hebben ooit naar een met minuscule blauwe sterren bezaaide nachtelijke hemel gestaard.

‘Ons eiland laat zich voor u in elk geval vandaag van zijn

beste kant zien.' Met zijn magere arm maakt hij een onbestemd gebaar richting de lucht, de zee. 'Wat kan ik op deze mooie ochtend voor u betekenen?'

'Twee rumpunches en twee vruchtenpunches,' zegt de vader. Alison slaakt een korte zucht.

De dunne komt even later terug. (Te laat, denkt de vader, zoals alle vaders op dit stuk strand; de dunne is een kletskaus, en een lanterfanter.) Hij torst een dienblad met daarop met maraschinokersen en hibiscusbloemetjes versierde drankjes.

'Er staat vanmiddag een volleybalwedstrijd op het programma,' zegt hij. 'We hopen dat jullie komen kijken.'

'O, lieverd, echt iets voor jou!' zegt de moeder tegen Alison.

Het meisje draait zich naar haar toe. Hoewel haar blik verscholen gaat achter een zonnebril, weet de moeder zeker dat haar dochter haar nu vernietigend aankijkt.

De dunne klapt in zijn handen. 'Uitstekend! Mogen we ook op uw aanwezigheid rekenen, juffrouw?'

Het meisje zet haar zonnebril recht. 'Misschien.' (Ze heeft de laatste tijd een talent ontwikkeld om zelfs de meest onschadelijke boodschap een verwijtende ondertoon mee te geven. Dat is haar moeder niet ontgaan.)

'Je ligt zeker liever in het zonnetje, of niet soms?' zegt de man.

Alisons gezicht wordt knalrood.

De vader doet een greep in zijn portemonnee en vist een aantal biljetten uit de dikke stapel die hij gisteren bij de bank heeft opgenomen. (Was dat echt nog maar gisteren? Hij voelt de wonderbaarlijk verkwikkende werking van het eiland nu al.)

'Dank u wel, meneer.' De dunne steekt het geld in zijn broekzak en vervolgt zijn ronde over het strand.

'Aardige jongen,' zegt de vader.

'Vriendelijk,' bevestigt de moeder.

'Nou?' zegt de vader, en hij heft zijn glas.

De moeder glimlacht. Clairey tuurt aandachtig naar haar

kers. Alison roert met gespeelde verveling in haar vruchtenpunch.

‘Op het paradijs,’ zegt de vader.

De dikke doet in de hete middagzon zijn ronde over het strand en stopt bij elk groepje ligstoelen. ‘De volleybalwedstrijd begint over vijf minuten,’ zegt hij zacht. Hij knikt ongemakkelijk, frummelt aan de zoom van zijn T-shirt en loopt dan door. De gasten staren hem in het voorbijgaan na. Hij is groot, zo groot dat je hem onmogelijk kunt negeren. Dit is Clive. Gogo, voor intimi.

‘Maak maar flink wat reclame voor de wedstrijd, man! We komen nog steeds vier spelers tekort!’ roept de dunne, die met zijn handen om zijn mond gevormd op het volleybalveld staat. ‘Volleybal voor kampioenen! Laatste kans!’

Gasten die lagen te slapen of te lezen horen zijn geschreeuw hoofdschuddend aan en glimlachen lankmoedig. Ze begrijpen dat de dunne een essentieel element van het resort belichaamt, hij zorgt met zijn energie, zijn vrolijkheid, zijn lijzige, rubberachtig uitgesproken klinkers voor sfeer op het strand.

Alison zet haar koptelefoon af en staat op. ‘Kom je me aanmoedigen, Clairey?’ Ze steekt haar zusje haar hand toe.

Terwijl de zussen over het strand naar het volleybalveld lopen, hijsen jongemannen zich op uit hun stoelen en sjokken nonchalant achter hen aan. Ze hebben plots ook wel zin in een potje volleybal.

De dunne verdeelt de spelers in teams, een, twee, een, twee. Claire gaat aan de rand van het veld staan.

‘Jij bent mijn extra paar ogen, kleine mevrouw,’ zegt hij grijnzend tegen haar. Hij streelt haar haar, een aanraking die haar doet verstijven.

Vlak voordat de wedstrijd begint, trekt Alison haar tuniek over haar hoofd uit en laat deze naast haar zusje in het zand

ploffen. De ogen van de andere spelers vinden haar lichaam en zien, hoewel ze voorwenden het niet op te merken, het grote schelproze litteken op haar buik. Heel even blijft ze, terwijl de anderen haar geheim aanschouwen, roerloos staan. Dan grist ze de bal uit het zand en gooit hem in de lucht.

De wedstrijd stelt weinig voor. Een paar scholieren en studenten, een paar jonge vaders met een matige conditie, een vrouw die telkens als de bal bij haar in de buurt komt ineenduikt, een echtpaar van halverwege de dertig – over de zoom van de met een dolfijnenprint bedrukte zwembroek van de echtgenoot stulpt een beginnend buikje, het perfecte lichaam van de echtgenote is ongetwijfeld het resultaat van vele uren in de sportschool – en één echt goede volleyballer, wiens fanatisme (overdreven agressieve smashes, zijn veelvuldig gedebiteerde frase ‘even een kleine tip’ waarmee hij zijn teamgenoten aanstuurt) de rest van de deelnemers al snel op de zenuwen begint te werken.

De spelers keuvelen tijdens de wedstrijd over doorsnee dingen. Men ontdekt dat er twee stellen uit New York bij zitten; één stel komt uit Boston, eentje uit Miami. De voor elke bal wegduikende vrouw komt uit Minneapolis. Een inwoner uit Chicago op huwelijksreis heeft zijn kersverse echtgenote in hun hotelkamer achtergelaten, waar ze waarschijnlijk als gevolg van de bedorven langoustines van de vorige avond ziek op bed ligt.

‘Ze heeft me weggestuurd,’ voegt hij er haastig aan toe. ‘Ze zei dat het zonde zou zijn om allebei binnen te blijven, aangezien ik toch weinig voor haar kan doen.’ Nadat hij de woorden van zijn vrouw herhaald heeft, fronsst hij zijn wenkbrauwen; het daagt hem dat hij haar wellicht verkeerd begrepen heeft, en meteen al een van de eerste beproevingen uit zijn huwelijkse bestaan heeft verprutst.

‘Ziedaar de komende veertig jaar van je leven,’ zegt de fana-

tieke man. Hij en zijn vrouw logeren nu twee dagen in Indigo Bay. Begrijp hem niet verkeerd, het is prima, maar het haalt het toch niet bij Malliouhana op Antigua – of was het Anguilla? – waar ze vorig jaar zaten. Het stel uit Miami heeft vrienden die zweren bij Malliouhana.

‘Zijn we de enigen die het eten hier nogal ondermaats vinden?’ vraagt de fanatieke man.

De vrouw uit Minneapolis vindt het eten heerlijk, maar wel schandalig duur.

‘Dat komt doordat ze alles per schip moeten aanvoeren,’ zegt de man in de dolfijnenzwembroek.

‘Dat maken zij je wijs. Ze doen het gewoon omdat we toch geen kant op kunnen,’ corrigeert zijn vrouw.

‘En de servicerekening is moordend.’

‘Ik let niet op de rekeningen. Ik teken alles wat langskomt blindelings.’

‘Goed bekeken.’

‘Bijna, lieverd!’ roept de vrouw van de man in de dolfijnenzwembroek als hij de bal in het net serveert. Hij schaamt zich voor zijn zwembroek, die hij echter van zijn vrouw gekregen heeft en die ze zo mooi vond dat hij haar niet wilde kwetsen door hem te ruilen, hoewel hij vermoedt dat haar enthousiasme niet voortkwam uit het vooruitzicht hém een plezier te doen met deze zwembroek, maar dat ze hem voor haar eigen plezier had gekocht, want ze wil graag een echtgenoot die ze tot op zekere hoogte niet serieus hoeft te nemen. Hoewel hij dit wel aanvoelt, heeft hij er niets over gezegd, omdat het hem wreed en zinloos leek haar te wijzen op de lelijke kanten van haar in haar ogen oprechte bedoelingen. Als ze over drie jaar uit elkaar gaan, zal hij zich bewust worden van de vele dingen die hij stilzwijgend heeft geaccepteerd, en alle keren dat hij haar glimlachend aankeek terwijl hij haar in gedachten een uitbrander gaf.

Er ontpopt zich een discussie over de voor- en nadelen van

de diverse uitstapjes die het resort verzorgt. Iemand vraagt of de snorkeltrip naar Carnival Cay iets voorstelt.

‘We hebben dat gisteren gedaan. Je ziet zoveel vissen dat ze je de keel uit gaan hangen,’ zegt een van de echtgenoten uit New York.

Iemand heeft gehoord dat de duikexcursie naar het wrak van de Lady Ann, die vijftig jaar geleden in een orkaan is vergaan, zeer de moeite waard is. Iemand anders heeft die ochtend gegolft en deelt mee dat de baan er *pico bello* bij ligt. De vrouw van de man in de dolfijnenzwembroek heeft zich uitgesproken tegen een bezoek aan de oude suikerplantage en rumdistilleerderij. De andere echtgenoot uit New York beveelt de romantische picknickexcursie naar Tamarind Island van harte aan. Het strand is heel bijzonder. Hij en zijn echtgenote hadden daar het rijk alleen. Hij rept met geen woord over de plastic rozenblaadjes die hij overal half bedolven door het zand tegenkwam; overblijfselen van eerdere romantische picknicks op Tamarind Island van andere mensen, die zich in zijn geheugen hebben vastgehaakt en de herinnering bezoedelen aan een ervaring waarvan hij weet dat die heel aangenaam is geweest.

Onder de jongens die in Alisons kielzog het strand hebben verlaten, bevindt zich een klein, gespierd jochie met een versleten gevlochten hennepveter om zijn nek; een jongen in een T-shirt met daarop de Griekse letters van zijn dispuut; en een lange blonde jongen die na enig aandringen toegeeft aan Yale te studeren. Er is ook een meisje bij dat communicatiewetenschappen studeert. Ze nemen een paar minuten de tijd om te inventariseren wie ze op elkaars opleidingen kennen, op zoek naar gemeenschappelijke vrienden. De ex-vriendin van de jongen met de hennepveter zit bij ontwikkelingspsychologie in de klas met de broer van het dispuutslid. Het slapie op kamp van de communicatiemevrouw speelt in hetzelfde orkest als de blonde Yale-jongen. Hij speelt cello. Hij gaat in maart op tournee naar Sint-Petersburg.

‘Kleine wereld,’ zegt de blonde jongen als hij ontdekt dat een ploeggenoot in zijn schoolvoetbalteam op Princeton in hetzelfde studentenhuis woont als Alison.

‘Je bedoelt dat onze werelden klein zijn,’ riposteert ze.

Hij lacht. ‘Goed punt, Ali.’

‘Alison.’

‘Goed punt, *Alison*.’

De spelers serveren en smashen tegen de tweekleurige achtergrond van zand en lucht. Ze leggen hun handen op hun knieën en zeggen ‘Poeh!’ na een bovenmatig inspannende actie. Ze kijken naar Alison. Ze springt en duikt, jaagt vol overgave achter elke bal aan. Ze beweegt soepel en atletisch. Zelfs als ze stilstaat, straalt ze energie uit. Als de echtgenote van de man in de dolfijnenzwembroek hem op staren betrapt, doet ze alsof ze volledig in beslag wordt genomen door de aanblik van de oceaan.

Claire, die alles vanaf haar plekje in het zand gadeslaat, vraagt zich af of zij als ze later groot is ook over de overweldigende schoonheid van haar zus zal beschikken. Ze betwijfelt het, al stemt die gedachte haar niet echt droevig. Ze laaft zich aan het schijnsel van haar zus, dat is al meer dan voldoende.

Na afloop van de wedstrijd (een nederlaag voor de ploeg van de fanatieke man, die daarop beweert dat de wedstrijd ‘gewoon voor de lol’ is geweest) stapt de blonde jongen op Alison af. Ze maken een praatje. De andere jongens, die hem met een mengeling van irritatie en zelfverwijt aankijken, richten hun aandacht dan maar op de communicatiemevrouw. De blonde jongen raakt Alisons schouder aan en loopt dan over het strand weg. Als hij is verdwenen, legt ze haar hand op de plek waar hij haar heeft aangeraakt en laat haar vingertoppen over haar eigen zachte huid gaan.

Als de middag plaatsmaakt voor de avond verlaten de meeste gasten het strand. Ze willen de uren voor het eten benutten

om even bij te komen van de dag; de zon, de warmte, de drank, zoveel samengebalde schoonheid dat hun ogen aan een rust-pauze toe zijn. Ze nemen een douche. Peilen even de situatie op kantoor. (Hun specifieke hulp is nodig bij het oplossen van een netelige kwestie, die ze tot hun eigen opluchting inderdaad direct weten op te lossen; of ze krijgen te horen dat ze lekker moeten genieten en dat alles zonder hen op rolletjes loopt, waarna ze de rest van de avond chagrijnig en kortaan-gebonden zijn.) Ze bedrijven de liefde op de zachte witte hotelbedden. Na afloop maken ze de mango's uit het welkomst-mandje soldaat en laten het dikke vruchtensap vrijelijk over hun handen stromen. Ze bestuderen de voorraad kleine flesjes in de minibar. Ze zetten uit gewoonte de tv aan, kijken een paar minuten naar het nieuws over Saint Kitts, een herhaling van *Miami Vice*, een documentaire over een reggaezanger die echter niet luistert naar de naam Bob Marley of Jimmy Cliff. Ze zitten op het balkon, roken de onhandig gerolde joints met matige wiet die ze op het eiland hebben weten te bemachtigen, en kijken naar de invallende duisternis: de zon die ondergaat, de motten die in het donker tevoorschijn komen, de in donkere windmolens veranderde palmbomen, de eerste sterren die vaag aan het firmament verschijnen.

De zussen liggen naast elkaar op Claires bed en laten de koude lucht van de airco over hun lichamen stromen. Na één stranddag is Alison al walnootbruin. Haar vanochtend nog amper zichtbare abrikooskleurige sproeten zijn nu kastanje-bruine vonken. Claires huid is ondertussen kwaadaardig roze.

'Arm kind,' zegt Alison.

Ze pakt de fles aloë vera uit het badkamerkastje en knijpt een kleine hoeveelheid uit in haar hand. Ze smeert haar zusje centimeter voor centimeter in. Claire sluit haar ogen en zakt weg in de duistere, door haar zus' aanrakingen opgeroepen droomwereld.

Alison is voor haar studie vier maanden van huis geweest.

Claire gaat thuis soms naar haar zus' kamer en gaat dan op haar bed liggen. De kamer ziet eruit alsof Alison nog maar net vertrokken is. Het bureau ligt bedolven onder bergen ongeordende foto's, en tussen de pennen en potloden in de blauwe aardewerken mok staat een tube lipgloss met aardbeiensmaak. (Ze heeft de tube een keer opengemaakt en een beetje op haar lippen gesmeerd, waarna ze haar zus' geur op haar eigen lippen rook. Ze heeft dat sindsdien niet meer gedurfd.) De muren zijn versierd met posters van bands. De door haar zus achtergelaten kleding ligt slordig opgevouwen in een kast. Maar de kamer voelt niet langer bewoond. Soms kan ze, als ze haar ogen sluit, zich het gezicht van haar zus niet voor de geest halen. Ze kan haar stem niet horen, en telkens als dat gebeurt, wordt ze overspoeld door een paniekaanval.

De hotelkamer die ze delen dampst nu van Alisons aanwezigheid, en alles wat Claire heeft moeten missen, komt in hoog tempo naar boven. De hardnekkige nagelbijtgewoonte die haar zus eropna houdt. Haar neiging om tijdens het nadenken door de stof van haar kleding heen over haar litteken te strijken. Haar licht dansende tred, kleine intieme momenten, als ze zich door een ruimte beweegt. Haar zus is een in haar oor gefluisterd geheim.

Wat denkt een vader die op de tweede dag van zijn vakantie bij zonsopgang al wakker is? Kutvogels. Hanen die ergens achter het resort de boel bij elkaar kraaien. Een of andere vogel met een gele borst die op het balkon aan één stuk door een hoog gefluit laat horen. (Het betreft het suikerdiefje, een beruchte stoorzender op het eiland.) Hij schiet een badjas aan, stapt het balkon op, verjaagt de vogel en gaat terug naar bed. Maar het beestje is binnen een minuut weer terug. Hij doet dit drie keer, denkt met stijgende irritatie aan een of andere vooranger in zijn suite die de vogel de kruimels van zijn door de roomservice geleverde *pain au chocolat* moet hebben gevoerd.

Hij dwingt zichzelf te ontspannen. Nu hij toch wakker is, kan hij de dag net zo goed laten beginnen. Hij kust zijn nog vredig slapende vrouw en stapt het balkon op om de ochtend te verwelkomen. Het is een heldere dag. Een paar verdwaalde wolken trekken als trage cruiseschepen langs de helderblauwe lucht. Faraway Cay lijkt zo dichtbij dat hij meent het te kunnen aanraken als hij zijn hand uitsteekt. Hij kan de palmbomen langs de kust zien staan. Hij ziet de zwarte, met mos begroeide rotswanden van het eilandje, en de schaduwen van de ravijnen. De intense groentinten van de Cay zie je thuis nergens. Een vader koestert kortstondig de gedachte dat hele volksstammen hun leven lang niet op zo'n mooie plek terecht zullen komen. Hij prent zichzelf in, zoals zo vaak, dat hij een geluksvogel is. Hij neemt de tijd zijn gedachten naar de busreis van de luchthaven naar het resort te laten gaan, een reis waarvan de taferelen – spelende kinderen in verdorde tuinen; verveelde vrouwen achter kraampjes met gebutste tinnen potten; betonnen woningen die ooit turquoise, geel, roze moeten zijn geweest maar waarvan de verf helemaal afgebladderd was; zwerfkatten en -honden – herinneringen opriepen aan vergelijkbare taferelen uit zijn eigen leven: zijn prachtige dochters, vrouw, huis (waarvan de dakrand nu bedekt is met een glimmend laagje sneeuw), Fluffernutter, de hond.

Zijn gedachten worden verstoord door een mechanisch geluid. Een tractor baant zich een weg over het strand. Hij ziet nu pas dat het zand, dat de vorige dag nog smetteloos was, inmiddels dooraderd is met strengen bruin zeewier. Twee mannen in overalls harken het zeewier bij elkaar in grote hopen. De tractor rijdt achter hen aan en schept de stapels op. Een vierde man loopt met een bezem achter de tractor om de bandensporen weg te vegen.

Een vader staat op het balkon en blijft hier enige tijd naar kijken. Hij snapt nu dat het strand van nature helemaal niet zo netjes is, wat hij bij nader inzien eigenlijk wel had kunnen

weten; deze wetenschap vormt een smet op het plezier dat de aanblik hem bood. Zijn reactie ergert hem. Waarom waardeert hij het strand als het gevolg van het harde werk van deze mannen eerder minder dan meer?

Terwijl zijn tweede dag in Indigo Bay zich ontvouwt en hij gaandeweg gewend raakt aan de schoonheid van het resort, aan de struiken met afhangende roze bloemen en het met koperkleuren dooraderde water, begint er ruimte voor nieuwe informatie te ontstaan. Zo merkt hij dat de melk van het ontbijtbuffet dat in het openluchtpaviljoen wordt geserveerd net over de datum is en een onaangename nasmaak op zijn tong achterlaat. Hij zegt er niets van. Hij vraagt de vrouw die zijn gezin bij de ingang van het paviljoen zo hartelijk heeft verwelkomd niet om er iets aan te doen. Hij registreert het slechts. Wat hij ook registreert zijn de onwelriekende geuren die hij op bepaalde plekken in het resort regelmatig opsnuift. Aan de overkant van het zwembad: broeierig afval. Bij de bocht in de grindweg die van hun kamer naar het strand loopt: rioollucht. Hij haalt het niet in zijn hoofd om over zulke dingen te klagen, iets wat anderen wellicht wel zouden doen. Hij houdt zichzelf graag voor dat zijn smaak niet door zijn welvaart is aangetast. Hij beweegt zich niet door de wereld in de veronderstelling dat alles volmaakt moet zijn. Hij doet zijn uiterste best om alles en iedereen zo vriendelijk mogelijk te bejegenen. Zelfs zijn oriëntatie jegens de wereld beschouwt hij als een positief uitvloeisel van de positie die hij bekleedt. Het is eenvoudig met alles rekening te houden als je geld hebt.

Alleen is alles inmiddels een beetje afgezaagd geworden, of niet soms? Elk jaar diezelfde teleurstelling; kinderachtig, moet hij toegeven, maar niet minder reëel: hij heeft het ware paradijs nog altijd niet gevonden. Want als je er eenmaal bent, blijkt je net als overal elders te zijn beland te midden van een kluit lichamen die een berg rotzooi produceert waarvan niemand weet waar hij het moet laten; en twee dagen nadat ze er zijn

neergestreken, is het al een grote chaos. In de week voordat hij hiernaartoe vloog, was het huisvuil in Manhattan als gevolg van een sneeuwstorm al een paar dagen niet opgehaald. Als hij van Grand Central naar kantoor liep, passeerde hij stapels zwarte vuilniszakken van anderhalve meter hoog. De afvalbakken op de straathoeken puilden uit, het omringende plaveisel lag bezaaid met kippenbotjes, half opgegeten hotdogs, luiers, bevroren restjes oude koffie. Hij zag een kleine terriër met een rood tuniekje aan een plas doen tegen een stapel vuilniszakken; hij zag de dikke beige brij naast een andere stapel, waar hij enige tijd naar bleef kijken totdat de geur ervan zijn neus binnendreef en hij vaststelde dat het kots moest zijn. Terwijl hij dit allemaal passeerde, prentte hij zich in gedachten het beeld van een tropisch strand in en dacht: godzijdank ben ik hier straks weg. Maar nu hij eenmaal weg is, nu hij hier zit, vraagt hij zich onwillekeurig af of die stomme bougainvilles nou echt het enige is wat verdomme anders is, of deze plek niet gewoon in wezen net zo lelijk is als al die andere, met een weinig overtuigend laagje schoonheid bedekte vakantieoorden.

Een gele rubber bal vliegt hoog door de lucht. Een tiental kinderen rent er over het strand achteraan. Het is tien uur 's ochtends, het tijdstip waarop het dagelijkse uurtje sport en spel voor de kinderen begint. Terwijl de kinderen zich vermaken, genieten hun ouders van hun vrije uur. Op het moment dat de gele bal zijn hoogste punt bereikt, beleeft een moeder schokkend haar eerste orgasme in maanden. Een andere moeder heeft er ook bijna een en hoopt vurig dat haar man het volhoudt. Een echtpaar dat voornemens was seks met elkaar te hebben, ligt snurkend in bed. Stellen drinken tequila sunrises in het bubbelbad, liggen op het strand te lezen, werken naast elkaar in de fitnessruimte op de lopende band de kilometers weg. Een vrouw poseert voor haar echtgenoot tegen de achtergrond van de oceaan en doet haar best haar verslaptte dijen

te verbergen. De kinderen zijn kortstondig uit beeld. Heel even lijken ze zelfs niet te bestaan.

Claire is niet goed in spelletjes. Ze valt tijdens de krabben-gang. ‘Kom óp,’ spoort haar partner haar aan tijdens de hard-loopwedstrijd waarbij ze ieder met een been aan elkaar vastzitten. Bij de eierestafette laat ze al na twee stappen het ei van haar lepel rollen, dat op haar voet kapotvalt. Maar wat ze vooral niet beheerst is het geheimzinnige proces waarin kinderen zich bij elkaar aansluiten, groepjes vormen, zich verzekeren van speelkameraadjes voor de komende week. Zelfs Axel uit België, die geen woord Engels spreekt, heeft meteen een klik met een andere wildebras. Ze sluiten zo snel vriendschap dat ze in verwarring achterblijft, alsof iemand haar heel hard heeft rondgedraaid; als ze weer tot stilstand is gekomen en de wereld weer normaal is, is het vrienden maken voorbij, afgehandeld zonder haar.

De dikke bezorgt de lunch die het gezin heeft besteld. Ze zien hem met het zware dienblad op zijn schouder over het strand aan komen lopen. Hij struikelt. Er vallen een paar frietjes in het zand.

‘Het spijt me,’ zegt hij als hij bij hen staat. ‘Ik zal zo een nieuw bakje halen.’

‘O, laat maar zitten. Er is nog genoeg over,’ zegt de moeder bemoedigend. ‘Clairey, lieverd, niet schrijven.’

Het kleine meisje, betrapt, blijft roerloos met haar half geheven wijsvinger staan. Het woord dat ze aan het schrijven was, was ‘friet’. Ze was al bij de e. Ze laat haar hand zakken. Haar vinger jeukt bij de gedachte aan die half voltooide e en de t. Ze moet het later maar afmaken.

‘Laat haar met rust,’ snauwt Alison haar moeder toe. Ze pakt Claires hand, brengt hem naar haar lippen en drukt er een kusje op.

De moeder slaakt een zucht. Sinds een paar maanden heeft haar jongste dochter de gewoonte aangenomen om met haar wijsvinger allerlei lussen en kronkels in het luchtledige te trekken. 'Ik ben aan het schrijven,' had Claire mompelend geantwoord op haar moeders vraag wat ze aan het doen was. Ze hadden de schoolpsycholoog geraadpleegd; een blunder, want nadien was Claire het heimelijk gaan doen, stiekem, alleen als ze vermoedde dat niemand het zag. Het is een voor moeders aanhoudende bron van zorg: hoe kom je erachter of bepaald gedrag gewoon een beetje vreemd is, of zorgwekkend? Hoeveel schade berokken je je kind als je het opvoedt alsof het ene is, terwijl het in werkelijkheid het andere is?

Nadat Clive hun borden op de lage tafels naast de stoelen heeft neergezet, haalt hij een klein handdoekje uit zijn zak en dept het zweet van zijn voorhoofd.

'Je zult het wel warm hebben met die lange broek aan,' zegt de vader.

Alison kijkt hem afkeurend aan, maar hij negeert haar blik. Als vaders alleen dingen mochten zeggen die de goedkeuring van hun tienerdochter konden wegdragen, zouden ze geen woord meer uitbrengen. De moeder en vader vinden elkaars blik. Hun dochter is veranderd. Haar tienergrilligheid gaat sinds kort gepaard met een moreel oordeel. Van nog recenter datum is haar met gezucht omklede minachting, alsof ze de moeite van haar oordeel eigenlijk niet waard zijn. Vergis je niet: ze studeert inmiddels.

'Het valt wel mee,' mompelt de dikke. 'Is de winter bij jullie thuis erg streng?'

'Bar en boos,' zegt de vader. 'Het blijft maar sneeuwen. Ik benijd je, dat je elke dag hier wakker wordt.'

'Maar wij hebben hier orkanen,' zegt de dikke.

'Een paar jaar geleden hadden jullie een heel zware, toch? José?'

'Luis.'

De vader slaat zijn handen op elkaar. ‘Luis! Die bedoelde ik.’
‘Die heeft zeshonderd huizen en het merendeel van onze scholen verwoest.’

‘Wat vreselijk,’ zegt de moeder.

De vader snapt niet dat er mensen willen wonen in een gebied waar dit soort dingen kunnen gebeuren. Hij concludeert dat de mensen hier ter wereld komen met een ingebakken vermogen om te gaan met de permanent sluimerende kans op verwoesting, op het verlies van have en goed, opdat zij, in tegenstelling tot hem, hier wel kunnen gedijen. Dat is hem niet aan te rekenen, want als hij hier geboren was, zou hij waarschijnlijk ook in staat zijn de onvoorspelbaarheid met stoïcijnse berusting tegemoet te treden. Hij vergunt zich een kort moment om dit in gedachten voor zich te zien; een aangenaam moment waarop hij aan zichzelf voorbijgaat en aansluiting vindt bij een zelf dat sterker verbonden is met de grilligheden van het aardse bestaan, en zich daarnaar voegt.

‘Vertel eens,’ zegt de vader. ‘Welk restaurant zou je aanraden als we willen kennismaken met de plaatselijke keuken? Iets authentieks, je weet wel.’

De dikke noemt de naam van een restaurant in het dorp. Daar werkt een vriend van hem; die vriend verzorgt ook, ‘voor een scherpe prijs’, rondleidingen over het eiland en de omringende eilandjes. De moeder en de vader bedanken hem glimlachend voor de tip, maar wisselen tegelijk een stilzwijgend onderonsje uit: ze laten zich graag over lokale bijzonderheden informeren, maar blijven altijd op hun hoede voor louches figuren.

De vader loopt heen en weer over het strand om de rekening voor de lunch en de drankjes te ondertekenen. Ze doen hun best niet aan het rekenen te slaan. Vijf dollar voor een Orangina voor de jongelui, achttien voor de salade met geitenkaas van zijn vrouw. Ze zijn hier niet in het paradijs om elk dubbeltje om te keren, zoals gewoonlijk. En hoe kun je dit soort mo-

menten überhaupt in geld uitdrukken? Hier is de zee, het blauwe water en het melkwitte schuim. Hier vind je zacht, door de zon verwarmd zand. Een vader herinnerde zich ergens gelezen te hebben dat er op aarde minder zandkorrels liggen dan er sterren aan de hemel staan. Hoe bijzonder, eigenlijk, wat een onwaarschijnlijk gelukkig toeval, hij met zijn gezin op dit strand.

Na enige tijd komt de dunne om af te ruimen.

‘En wat gaan de zussen de rest van de dag doen?’ vraagt hij.

‘We gaan een zandkasteel bouwen, toch, Clairey?’ zegt Alison.

‘Weet je dat ik dit jaar tijdens de feestweek de zandkastelenwedstrijd heb gewonnen?’

‘Je meent het.’ Alison haalt haar haar uit haar nek en bindt het samen in een paardenstaart.

‘Echt waar. Nou goed, een eervolle vermelding.’ Hij grijnst. ‘Als jullie advies willen over jullie ontwerp, moet je het maar laten weten.’

‘We bouwen onze zandkastelen het liefst solo, maar bedankt,’ zegt Alison met een vette grijns.

Edwin hurkt voor Claire neer. ‘En jij, kleine dame? Bouw jij ook je zandkastelen het liefst “solo”?’ Hij glimlacht haar toe.

Claire knikt verwoed.

Hij lacht. ‘Oké, kleine dame.’ Hij strijkt door haar haar. ‘Ik zie jullie later, zusters.’

Terwijl hij wegloopt over het strand, ziet de moeder dat haar dochter hem nakijkt, hem met haar ogen blijft volgen.

De dunne is de koning van het strand. Hij bepaalt de sociale hiërarchie van de gasten. Degenen wier gezelschap hij kan waarderen, lijken een onzichtbare status te genieten. Het klopt dat hij veelvuldig pauzeert, en dat zijn neiging om met iedereen een praatje aan te knopen ten koste gaat van de dienstver-

lening op het strand, maar dat wordt hem vergeven, levert hem zelfs waardering op. Waarom die haast? Ze zijn nu onderworpen aan het ritme van het eiland. Hij is ook gek op alle jonge kinderen, die hem als een soort fanclub overal achternalopen.

En dan heb je nog de dikke, Gogo, die onhandig door het zand ploegt, onhandig de met cocktails volgeladen dienbladen op zijn schouder torst, onhandig is bij het verzetten van de parasols als de zon gedraaid is en vrijwel alles wat hij zegt nauwelijks verstaanbaar mompelt. Maar hij is Edwins vriend. Het is duidelijk dat de dunne en de dikke een innige band hebben. Als ze elkaar op het strand tegenkomen wisselen ze high fives en vriendschappelijke plaagstootjes uit. Edwin komt na zijn lunchpauze geregeld terug met een met vetvleken besmeurde papieren zak: de lunch voor Gogo.

Als een gast bij Clive informeert naar hun vriendschap, zegt hij gewoon: 'We zijn beste vrienden.'

'Ik en The Goges?' antwoordt Edwin op dezelfde vraag. 'We kennen elkaar al van jongs af aan. Al vanaf de basisschool. Wie heeft hem die bijnaam gegeven, denk je? Ik wil je wel vertellen waarom hij zo heet, maar dan vermoordt hij me.'

Rond zonsopkomst jogt de man met de dolfijnenzwembroek over het strand en ziet Edwin worstelen met een stapel ligstoelen. Clive rent naar hem toe en neemt zonder een woord te zeggen de stapel van hem over. De man voelt iets in zich breken. Hij houdt van zijn vrouw, laat daar geen misverstand over bestaan, maar op de een of andere manier was hij tot aan dit moment vergeten – misschien had hij zichzelf gedwongen het te vergeten – hoe mooi vriendschap kan zijn.